

Lampedusa. (Liedtekst voor zangeres Ellen ten Damme geschreven door Ilja Pfeijffer.)

De gouden zon scheen op de rode aarde.
De hele wereld feestte. Jij had pech
dat Afrika je zwarte lichaam baarde.
Je werd als muis geboren. Jij moest weg.

De rode aarde is van bloed doordrenkt.
Het goud zal in verkeerde tanden staan.
Er was een sprookje van een land dat wenkt
met vrijheid en met kansen. Jij moest gaan.

De brute zon verschroeide de woestijn.
Je geld was ingenomen door een snor
die snauwde dat je heel erg stil moest zijn.
Een vriend viel van de laadbak. Jij moest door.

De gouden zon scheen op het rode bloed
dat lekte onder de container door.
Dat jij nog ademde, dat was al goed.
Je had geen vrienden meer. Maar jij moest door.

De zon scheen op insignes van milities
Bezopen ogen waren rood doorlopen.
Je klampte aan je dromen en ambities.
Je mocht nu niet verliezen. Jij moest hopen.

De felle zon verzengde ieder streven.
De rode rubberboot was veel te klein.
Ze hadden geen benzine meegegeven.
Nu mocht je niet meer sterven. Jij moest zijn.

Je hebt de status van een muis verworven.
Je bent nu duizend levens ver van huis
na duizend keer bijna te zijn gestorven.
Je bent nog verder van een thuis dan thuis.

Welkom op Lampedusa, arme vriend,
een vreemd hotel met prikkeldraad om gras,
waar elke gast veel beter had verdiend
en heel veel beter nooit gekomen was.
Nu word je hier als een probleem benoemd.
We lieten je creperen als we konden.
Je word door ons gelukszoeker genoemd,

maar het geluk heb jij nog niet gevonden.

Wat moeten we met jou?
Besta gewoon maar niet.
Ons huis is niet van jou.
Besef je dat dan niet?

Verschil maken door te handelen.

Bijna 60 miljoen mensen zijn op de vlucht, wereldwijd. Dat komt neer op bijna 60 miljoen individuele verhalen. Verhalen waar niemand op zit te wachten. Erger nog, mensen waar niemand op zit te wachten. Hij zoekt geluk. Of hij zoekt veiligheid. Maakt dat uit?

We weten niet eens meer hoe we ze moeten noemen. 'Migrant' is een beladen term geworden, want die suggereert dat iemand volledig uit eigen vrije wil permanent verhuist van het ene land naar het andere, terwijl de meerderheid van hen op de vlucht is. Maar 'vluchteling' is net zo problematisch om de omgekeerde reden, want als je die term gebruikt doe je net alsof ze allemaal slachtoffers zijn van oorlog en vervolging, terwijl velen op reis zijn gegaan in de hoop rijk te worden. Vluchten voor armoede telt dat ook? Of zijn we inmiddels zo neoliberal geïndoctrineerd geraakt dat we vinden dat armoede iemands eigen schuld is? We kunnen ze ook 'asielzoekers' noemen, maar dat is een technische term voor diegenen die daadwerkelijk een asielaanvraag indienen en omdat we zo streng zijn, kunnen weinigen dat doen. Als we duidelijk willen maken dat ze alleen voor het geld komen, noemen we ze 'economische' vluchtelingen of 'gelukszoekers'. Dat bedoelen we denigrerend. Maar bankiers die naar Londen verhuizen, zijn ook economische vluchtelingen. De enige reden waarom ze naar een ander land gaan, is om meer te verdienen. En gelukszoekers zijn we allemaal!

‘Waar je wieg staat, mag niet bepalen hoeveel rechten je hebt’. (Artsen zonder grenzen.)

Met hulp kun je de onmacht en machteloosheid omzetten in positieve actie. ‘Zwijgend toekijken is geen moreel verantwoorde optie.’ Onverschillig als het gaat om geweld, misbruik of doelgerichte verwaarlozing van mensen. Het besef dat de mens kwetsbaar is, maakt dat je als mens niet op de stoep van onverschilligheid kunt blijven staan.

Een 42-jarige Zweedse vrouw is zondag met gebalde vuist voor een neonazistische mars van 300 man sterk gaan staan. Tess Asplund, getint, wordt alom geroemd voor de gedurfde actie. 'Ik ben niet bang voor ze.'

De vrijheid van de grens.(Paul Scheffer).

Is de toename van het aantal vluchtelingen incidenteel of structureel? Er zijn genoeg aanwijzingen voor het laatste, wanneer we de ontwrichting van onze nabije wereld aanschouwen. Europa wordt omgeven door een keten van falende staten: van de voormalige Sovjet-Unie via het Midden-Oosten tot de landen in Noord-Afrika. Het Middellandse Zeegebied staat als ruimte van vrij verkeer zwaar onder druk. In 1990 schrijft een Franse denker-politicus Jacques Attali over de wereldorde: 'er zullen grote groepen proberen te ontkomen aan de oorlogen en de armoede in veel delen van de wereld. De volksverhuizing is al begonnen, alleen de omvang zal nog toenemen! Er zijn dus genoeg redenen om aan te nemen dat de chaos in onze nabijheid zal voortduren. We zien de foto's van ontredderde mensen die alles wagen om een goed heenkomen te zoeken. Alle beelden van nu en vroeger vloeien ineen: achter de vluchtelingenstromen op verlaten spoorwegen, ergens op de Balkan zien we de beelden van Bosniërs in de jaren negentig, van vluchtende Duitsers na het einde van de Tweede Wereldoorlog, of van Grieken die tijdens de Grieks-Turkse Oorlog in de vroege jaren twintig een brandend Smyrna ontvluchten. De huidige conflicten in Syrië en Irak, de verbetering van IS: veel valt terug te voeren op koloniaal landjepik. Hongerige grootmachten met het mes in de aanslag boven een taart, klaar om het lekkers in stukken te snijden. Het was in de negentiende en begin twintigste eeuw dé manier voor tekenaars van spotprenten om geopolitiek voor te stellen. Echter niet alleen ten gevolge van politieke instabiliteit en oorlogen, maar ook ten gevolge van klimaatveranderingen. (UNCHR, 2015). **De exodus is inderdaad van alle tijden.**

Het gaat in de vluchtelingen crisis om de afweging van twee verplichtingen: zorg voor het welzijn van de eigen bevolking binnen de grenzen en zorg voor slachtoffers van geweld buiten de grenzen.

Onze levenswijze moet niet gebaseerd zijn op steden en districten ieder met zijn eigen rechtsregels. We moeten zo leven dat we alle mensen als onze medeburgers en buurtgenoten beschouwen. Een kans tot transformatie, open staan voor elkaar. Geen slachtofferrol maar positieve actie.

Immers via internet zijn we verbonden met de hele wereld. Als toerist verkennen we de wereld. Het kopje koffie dat we drinken is afkomstig van bonen uit Afrika.

Een Spaanse bedrijf produceert scheermesjesprikkel draad waarmee de grenzen van Europa worden afgesloten. Maar als je de logische route afsluit, kiest men een onlogische route.

Nieuwkomers in een gastvrij Brabant. (Brabant advies).

Er is een enorme vraag naar opvang van vluchtelingen. De verwachting is dat in Brabant (2015 en 2016) 10.000 extra asielzoekers opgevangen moeten worden. Hoewel de cijfers en de snelheid van de instroom van mensen die asiel zoeken overweldigend overkomen, zijn de aantallen op te nemen vluchtelingen fors maar nog steeds relatief beperkt: van het totaal aantal inwoners in Brabant is het aantal asielzoekers: zes asielzoekers op de duizend Brabanders.

Het vluchtelingenvraagstuk gaat over een groot aantal migrerende mensen die voor henzelf en hun gezin op zoek zijn naar veiligheid en een faire kans op een waardig bestaan. Ze komen na het doorstaan van vaak risicovolle ontberingen terecht in een situatie die in veel opzichten een contrast vormt met de wereld die ze achterlieten. In de nieuwe omgeving ontmoeten ze mensen die meestal positief zijn, maar soms ook uitgesproken negatief staan tegenover hun komst. De Brabantse burgemeesters onder leiding van de Commissaris van de Koning hebben met elkaar gesproken over het vluchtelingenvraagstuk en ervaringen en problemen met elkaar gedeeld. Tijdens deze bijeenkomst is gewezen op het belang om de acute opvang en korte termijnvraagstukken te plaatsen in een lange termijnvisie. Noodzakelijk om de problematische aspecten van de vluchtelingenstroom met betrekking tot gezondheid, leefbaarheid, sociale onrust, wonen, werken en opleiding in de toekomst zoveel mogelijk te beperken en de positieve gevolgen van de instroom zo goed mogelijk te benutten. Dit geldt overigens niet alleen voor de vluchtelingen maar ook voor de inwoners van Brabant. Het is de onderlinge relatie tussen hen die bepalend gaat zijn voor het succes of falen van integratie. Hierbij is communicatie van wezenlijk belang.

Idealisme of gezond ondernemersdenken?

Erkende vluchtelingen, statushouders, kunnen meewerken en is een fantastische manier om te integreren. De demografische ontwikkelingen (ontgroening en vergrijzing) zorgen voor een krimpende beroepsbevolking: de Brabantse arbeidsmarkt wordt vanwege groeiende tekorten structureel afhankelijk van de arbeidsmigratie. Dit manifesteert zich zowel bij de hoger opgeleide kenniswerkers, agrarische sector, en in de bouw- en transportsector.

Voor de dialoog met de samenleving is het echter van essentieel belang de verdringingseffecten op de arbeidsmarkt en de woningmarkt te relativieren en aantallen in het juiste perspectief te plaatsen.

Een belangrijk uitgangspunt is dat vluchtelingen tijdens hun verblijf in Nederland moeten kunnen werken aan hun toekomst. Het vraagt om 'georganiseerde gastvrijheid'. Vanuit arbeidsperspectief, maar ook vanuit het perspectief van ontwikkeling en (persoonlijke) groei. Dit biedt de vluchtelingen kans op een actieve bijdrage aan onze samenleving.

Het is vanuit menselijk perspectief en maatschappelijk-economisch perspectief

verstandig om in te zetten op de lange termijn en op snelle integratie in en verbinding met de Brabantse samenleving. Scholing, werk, het leren van de taal en Nederlandse normen en waarden zijn thema's die belangrijk zijn. Belangrijk is ook aan te sluiten bij de Brabantse praktijk, cultuur en waarden: menswaardigheid, gastvrijheid en solidariteit.

De vluchtelingenopgave dient benaderd te worden vanuit het oogpunt van solidariteit en wederkerigheid. Hier wordt de solidariteit bedoeld waar Nederlanders ook op willen kunnen rekenen als zij ooit zelf zouden moeten vluchten. Maar het omvat ook de onderlinge solidariteit met de vluchtelingen en de solidariteit van de vluchtelingen met de bewoners van Brabant.

Het is geven en nemen van beide kanten en het realiseren van verbinding op basis van wederkerigheid tussen de Brabantse gemeenschap en de vluchtelingen.

Het afzonderlijk aanpakken van deelproblemen zorgt voor vertraging en het risico dat de diverse maatregelen elkaar niet ondersteunen. Het heeft geen zin alleen te zorgen voor adequate huisvesting als zinvolle dagbesteding en contact met de lokale gemeenschap achterblijft. Zorgvuldigheid in de behandeling van asielaanvragen is belangrijk, maar gaat gepaard met onduidelijke en langdurige bureaucratische processen voor mensen die gevlucht zijn om zekerheid te zoeken. Ondertussen nemen de zorgen voor de mensen niet af. Ze nemen eerder toe: wat brengt de toekomst, wat is de situatie in het thuisland, hoe vinden de kinderen aansluiting op het onderwijs, wat wordt voor mij gedaan en wat moet ik zelf doen, is er werk en is er passend werk, hoe ontwikkelt zich de opstelling van de Nederlandse bevolking?

VB.

Je hoort ze niet, omdat ze druk zijn met vluchtelingen integreren. Europese burgers werken aan integratie.

Oostenrijk heeft de grenzen praktisch gesloten. In de media en het parlement praat iedereen over muren, grenzen en maximumaantallen. En toch...als je het land intrekt en met Oostenrijkers praat, merk je dat velen de discussies niet meer volgen en allang bezig zijn met de volgende fase: integratie. Dit gebeurt niet alleen in Oostenrijk maar ook elders in Europa. Kranten berichten over varkenskoppen bij een asielzoekerscentrum. Na de aanslagen in Brussel roepen sommigen om grote hekken om Europa. Maar burgemeesters zijn met andere dingen bezig. In Nederland heeft een aantal van hen laatst de overheid gevraagd om minder te praten over 'nul' migratie en meer over concrete stappen die integratie makkelijker maken.

Veel vrijwilligers zijn doeners, geen dromers. Het geven van taalles, leren fietsen, begeleiding naar een arts, samen koken, begeleiden van kinderactiviteiten. Wat opvalt is hoeveel positieve energie mensen halen uit de inzet voor een goede zaak. Overall groeit de druk om asielzoekers en vluchtelingen sneller aan het werk te helpen. In een stad in Duitsland is in 10 jaar tijd 4000 van de 50.000 inwoners kwijtgeraakt. Door vergrijzing, zwembaden en andere openbare voorzieningen sluiten, of zorgen dat je nieuwe mensen krijgt? In 2015 kwamen er 1500 asielzoekers. Bedrijven zijn blij. Ze hadden de burgemeester verteld dat ze weg zouden trekken als

ze moeite zouden houden arbeidskrachten te vinden. Hetzelfde hoor je in Limburg waar de bevolking jaarlijks met 4000 krimpt. Elk jaar worden er 200 huizen afgebroken. Er staan genoeg scholen, kerken en kantoorgebouwen leeg om honderd a 200 honderd asielzoekers te huisvesten. Eerst weigerde Den Haag zulke kleine groepen te sturen. Te weinig zoden aan de dijk. Dit verandert nu. Asielzoekers komen in kleinere aantallen, gespreid. In Limburg heeft de komst van Syrische kinderen al een dorpschool open gehouden, anders had die moeten sluiten. Bestuurders hebben geen probleem vrijwilligers te vinden. Onder hen zijn ook PVV-stemmers. In de Limburgse landbouw zijn dringend arbeidskrachten nodig. Nedcar zou morgen asielzoekers inhuren als het mocht.

Geen slechter begin in een nieuw land, dan verveling en frustratie. Laat asielzoekers wel klusjes doen. (Parool 150516.)

Vrijwilliger bij een sportclub of troep opruimen op straat: voorzitter van bestuurscommissie Nieuw-West Achmed Baâdoud wil dat asielzoekers aan de slag gaan, in weerwil van landelijk beleid. Toen hij de vraag kreeg of Nieuw-West ruimte heeft voor een asielzoekerscentrum (azc), twijfelde Baâdoud geen moment: laat maar komen.

Amsterdam wil tweeduizend asielzoekers opvangen en opent hiervoor azc's in de Bijlmerbajes, de Houthavens in West, op Sportpark Ookmeer in Nieuw-West en een nog onbekende vierde locatie.

Het azc in Nieuw-West gaat in het voorjaar van 2017 open en biedt tien jaar lang onderdak aan 800 asielzoekers. Het stadsdeel heeft al het nodige op zijn bordje: de noodopvang in de Schipluidenlaan, de uitgeprocedeerden van We Are Here en deze zomer gaan 250 statushouders, dat zijn vluchtelingen die in Nederland mogen blijven, samenwonen met 250 studenten in een nieuw complex in Riekerhaven. Hoewel het azc pas over een jaar opent, is Nieuw-West al begonnen met de voorbereidingen. "We zetten een 'vriend-van-de-vluchtelingennetwerk' op, met sportverenigingen, ondernemers, buurthuizen en bewoners. Ik ga iedereen vragen wat zij kunnen doen voor asielzoekers. Die mogen niet werken, maar dat wil niet zeggen dat ze niets kunnen doen."

Baâdoud heeft maling aan het landelijk beleid van sobere opvang. In de noodopvang mogen asielzoekers niets. In een azc volgen ze taallessen en mogen ze na verloop van tijd klusjes doen, maar werken is er niet bij. Al te veel activiteiten zouden volgens het kabinet een aanzuigende werking kunnen hebben en valse hoop bieden. Het is tenslotte onzeker of de asielzoekers in Nederland mogen blijven.

"Mij maakt het niet uit of ze blijven of niet; wij gaan knokken om elk talent in een azc te benutten. Integratie begint met participatie." De asielzoekers uit de noodopvang liet hij 'stiekem' ook al meedoen in de buurt.

"In een azc mogen ze weinig doen, maar zodra ze buiten komen, zijn ze voor mij. Ik

wil dat zij als vrijwilliger aan de slag gaan. Ze kunnen winkelwagens verzamelen voor de buurtsupermarkt of troep opruimen bij de Sloterplas.”

"Diversiteit is onze kracht. Het zou toch fantastisch zijn als zij in de toekomst hier aan de slag kunnen als tandarts, docent of verpleger?"

Een immigrant is niet zielig, geen wezen dat om medelijden vraagt, maar een mens die, net als iedereen, kan worden aangesproken op zijn eigen verantwoordelijkheid. Maar daar hoort dan wel de mogelijkheid bij om ook iets van dat eigen leven te maken! (Hannah Arendt).

En waarom vangt Tilburg vluchtelingen op?

Tilburg is een humane en gastvrije stad die staat voor een sociaal asielbeleid. Een stad die zijn maatschappelijke verantwoordelijkheid neemt. De nood in Nederland is zo hoog dat noodopvang noodzakelijk is. Tilburg heeft gehoor gegeven aan de oproep van het Rijk, de VNG en het COA (Centraal Orgaan Opvang Asielzoekers) om noodopvang te bieden.

De asielzoekers kunnen gewoon vrij rondlopen. Er is geen sprake van opsluiting. Er worden activiteiten georganiseerd om de asielzoekers bezig te houden. De gemeente Tilburg en COA houden toezicht op de locaties Professor Cobbenhagenlaan en Jozefzorg. Zij doen er alles aan om alles zonder problemen te laten verlopen. Er zijn 24 uur per dag mensen aanwezig om toezicht te houden. De vluchtelingen moeten zich houden aan de regels die gelden voor iedereen die in Nederland verblijft. Bij ernstige misdrijven kan de asielprocedure worden stopgezet.

Locatie Prof. Cobbenhagenlaan, jullie nieuwe burens

De gemeente vangt sinds maandag 7 december ongeveer 500 vluchtelingen op de locatie van het voormalig belastingkantoor aan de Professor Cobbenhagenlaan 9. Dit kantoor wordt in de toekomst verbouwd. Tot die tijd is het pand beschikbaar voor (crisis) noodopvang. Deze periode wordt verlengd tot het ACZ geopend wordt

De Wijk Helpt

In Tilburg, in wijk Fatima, zijn 400 nieuwe wijkbewoners komen wonen. Mijn nieuwe burens en om onze nieuwe burens een warm welkom te heten hebben wij vanuit de wijk een burgerinitiatief opgericht: De wijk helpt. Wij streven naar verbinding met elkaar, door in gesprek te gaan met de oude en nieuwe wijkbewoners. Alle activiteiten die gaan plaatsvinden worden door en voor de wijkbewoners georganiseerd. Van samen koken, breien en wandelen tot samen fietsen opknappen door en voor wijkbewoners. (<http://www.dewijkhelpt.nl/>).

STORIES THAT NEED TO BE TOLD

Boek: Hoe ik het talent voor het leven kreeg is een roman over mensen die zijn onderworpen aan wetten en regels. Schrijver: Rodaan Al Galidi (Irak) schrijft zijn eigen ervaringen als asielzoeker. Hij woont sinds 1998 in Nederland en ontving in 2011 de literatuurprijs van de Europese Unie. Kort daarna zakte hij voor zijn inburgeringstoets.

Moving People is een street art project om je stem en betrokkenheid op een creatieve manier te tonen en te delen met anderen. Ontdek je zelf een beeldje? Dan mag je die ook meenemen en verplaatsen, zodat het verhaal van de vluchteling ook op een andere plek verteld wordt! Juist nu willen wij vluchtelingen daarom een gezicht geven en hun verhalen vertellen. Om ogen te openen, empathie en sociale cohesie te versterken. In Amsterdam en Den Haag vindt je beeldjes welke verwijzen naar de website naar de verhalen van de vluchtelingen. <http://movingpeople.nu/>

Asef, een gelukzoeker

Ik leerde Asef een paar jaar geleden kennen, een Afghaanse vluchteling wonend op het AZC in Oisterwijk. We volgden samen een toneelcursus met een eindvoorstelling 'Een buitengewone Ontmoeting': Vijf vreemden in het grote onbekende van de ander. Je studeerde aan het ROC en je vroeg mij of ik je wilde helpen me je huiswerk? Natuurlijk en het was niet alleen leerzaam maar ook gezellig.

Asef is een mens met een verhaal, een inspirerende doorzetter, een vluchteling die als kind de oorlog in Afghanistan meemaakte en als 13jarige vluchtte zonder paspoort, in 10 landen leefde en na 4 jaar onderweg te zijn geweest in Nederland aankwam.

10 Jaar wachtte hij op een verblijfsvergunning. Terwijl hij niet mocht studeren leerde hij Nederlands, behaalde certificaten en diploma's Deze week stond je in de krant als talent uit de regio, Asef is één van de 17 genomineerden voor de Koning Willem 1 Awards.

Zoals Asef zelf zegt: 'Op een dag kan je leven ineens dramatisch veranderen'. Daar gaan je dromen, je plannen voor de toekomst. Voor Asef zijn de Vijf V's belangrijk: Vrijheid, Veiligheid, Vluchten, Vriendschap en Vertrouwen.

Asef heeft inmiddels een gezin en een zoontje van drie. Zijn droom was om arts te worden, maar die droom heeft hij bijgesteld en volgt nu de opleiding tot doktersassistent. Asef een gelukzoeker.